

התיאטרון הקאמרי

"שלוש תמורות אשר לרוח אשמיעכם: איך יהיה
הרוח לגמל והגמל לאריה ולבסוף, האריה לילד"
כה אמר זרתוסטרא/פ. ניצ'ה

"אָדס, גַּן הַחַוְרִיז, תּוֹהֵיר תְּמִיד הַיָּם...
...כִּי בְּגַעְשׁוֹ אֵימָז תִּשְׁמַע קוֹל לְבָתָּה,
הַמְּבַת גְּלִיָּה הִיא וְכִי שׁוֹפֵי-נְדוּדֶיהָ"
פרחי הרע/בודלד (עברית:א.מיטוס)

מסע לכיורן היס

מחזה ובמוי : מיכאל גורביץ

תפאורה ותלבושות: בוקי שיף

תאורה : אבי צברי

עוזרת לבמאי ומנהלת ההצגה: שרה ארליך

המשתתפים:

בן האדם, המכנה עצמו המלך צער - עמי וינברג

העלמה ערב - מיקי מרין

הזקן - היילנץ ברנרד

הילד - עדי אמיתי

הצגה ראשונה : 23.3.80

משך ההצגה כשעה

ה מ ח ז ה

בתוך עיר אפילה, חסומה בבנינים ובחומות, במרוץ נואש כנגד הזמן שחולף, מנסה אדם
לעשות את דרכו, מחדרו הלבן אל היס. בדרכו הוא שב ופוגש עלמה, הניצבת בתוך קרן אור,
בילד, המבקש לשלח חץ הישר אל לבו ובזקן אימתני, הממתין לפגישה מכרעת.
מתוך החשיכה האופפת אותו, מבקש האדם איזו משמעות לחייו ולמותו.

מיכאל גורביץ

בן 28, בוגר ה"סטודיו למשחק" בהנהלת ניסן נתלב. השתלם בבילמוי בלונדון.
ביים שני מחזות שלו על בימת "צרותא": "מלאכים הם לא לנצח" (1975) ו"סטניסלבסקי
סטניסלבסקי, סטניסלבסקי!" (1979). כיום מורה ב"סטודיו למשחק".

בוקי שיף

בוגרת החוג לתיאטרון של אוניברסיטת ת"א במגמת עיבוד תפאורה ותלבושות.

המוסיקה בהצגה, מתוך שתי סונטות של בטוהובן: "פטתיק" ו"אפסיונטה". המוסיקה נפתחת
ההצגה ובסיומה, מתוך "שירת האדמה" של מאהלר, עפ"י טקסט סיני עתיק. הפרק הראשון,
מובא להלן בתרגומו של פנחס שדה:

שִׁיר יֵיךְ עַל יַגוֹךְ הָאָדָמָה / לִי-טִי-פּוֹ

כָּבֵר מִבְּחִיק הַיָּיִן פְּתוֹר גְּבִיעֵי הָאֵהָב-

אֵה אֵל נָא תִשְׁתֶּה עֲדֵיךְ.

לִפְנֵי כֵן אֲשִׁירָה לָכֶם שִׁיר.

השיר על הצער, אשר פצחוק יצלצל בתוך נפשכם.
בהתקרב הצער נטשים גגד הנפש.
נובלות ומתות השמחה, השירה.
מה-קודרים החיים,
קודר המות.

האדון אשר על הפית! מרתפה.
אוצר את זה תירוש הזהב.
אכו לפרוט על הקתרוס ולגמוע מז התירוש-
הגה אלה הדברים התואמים זה לזה.
מלוא הגביע ביו, במועדו,
נבחר מפל עושר האדמה הזאת.
קודרים הם החיים,
קודר המות.

השמים יתכילו לנצח, והאדמה
לעולם תעמוד, ותפרח באביב.
אבל אתה, בן אדם, אף לא מאה שנה
תהנה מחמדת האדמה הזאת.
קודרים הם החיים,
קודר המות.

הסתפלו למטה: לאור השחר, כרוח בלהות,
קוף רץ גיז הקבירים!
התשמעה את דללתו? הוא מכלל
אל תור הריח המתוק של החיים.
עתה הוא הרגע, ידידים, שאי את הפוסות, ובגטיעה אחת
הרליקיון עד ת'ס!
קודרים הם החיים,
קודר המות.

מספר עדויות של נוסעים לכיוון הים:

"עיר חסרת ממשות/ פחת ערפילו החום של שחר חורף/ רבים פל פה, המון שטף על גשר
לונדון/ ולא חשבתי, פי רבים פל פה הכרית המות".
ארץ הישימוז/ ת.ס אליוט
(עברית: מנחם בראון)

"בראותי את עורונו ומסכנותו של האדם, בתתי את דעתי על כל היקום הדומם, ועל האדם
השרוי בחושך, אבוד בפינה זו של היקום, מבלי אשר ידע מיהו שהניח אותו כאן, לשם מה
הובא לכאן, מהו שיתרחש לו במותו, והוא נטול יכולת לדעת בכלל משהו, - אני נתקף אימה,
בדומה לאדם שהביאוהו בשנתו אל אי שומם ונורא, והוא מקיץ מבלי לדעת היכן הוא, וללא
יכולת להחליץ משם. על כך משתומם אני כיצד, במצב אומלל זה, איך בני האדם נופלים לתוך
יאוש". פסקל.

"המלכים נחשבים בעיני בני האדם כמואשרים, מפני שהם מוקפים תמיד בני אדם, שכל תפקידם
הוא לבדר אותם. המלך מוקף בני אדם, שכל מעייניהם הם בדבר אחד- להסיח דעתו ולמנעו
מלחשוב על עצמו. שהרי מתחיל לחשוב, הוא אדם אומלל עם כל מלכותו." פסקל.

"ויקרא ישוע אליו ילד קטן ויעמידהו בתוכם. ויאמר: אמן, אומר אני לכם, אם לא תשובו
להיות כילדים, לא תבואו אל מלכות השמים." מתי יח 3,2

"זרתוסטרא-אמר אלי הילד- הבט פניך במראה" הילד נושא המראה, כה אמר זרתוסטרא/ ניצ'ו

"המסע השמיטה, אל הירח, אל החלל (אל הים, מ.ג.), הוא לאמיתו של דבר מסע אל תוך האדם.
זהו מסע ארוך, נפתל ונורא הרבה יותר משמבינים עדיין. הוא עובר דרך המחשבה, והחלוט,
האהבה והסבל, היופי והחורבן, הבדידות והיצירה. הירח הוא בתוך האדם, אבל האדם עדיין
רחוק מאוד מעצמו, יותר רחוק מאשר 10 בליון שנות אור. על כך, אני מרגיש ברגעים שבהם